

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

**AHIR,
AVUI,
DEMÀ**

**Només en
edició
electrònica
degut a la
pandèmia
de la
Covid-19**

Núm.

805

18
octubre
2020

Un nou bisbe auxiliar i una beatificació.

Lluís Ramis, rector

Aquests propers dies tindran lloc a l'Església de l'arxidiòcesi de Barcelona dos esdeveniments importants: l'un és l'ordenació d'un nou bisbe auxiliar i l'altre, la beatificació d'un jove màrtir diocesà.

El 6 d'octubre es va fer públic que el papa Francesc havia nomenat a Mons. Xavier Vilanova Pellisa, bisbe auxiliar de Barcelona. Monsenyor Xavier va néixer a la Fatarella (Terra Alta) l'any 1973 i té 47 anys. Va ser ordenat prevere per a la diòcesi de Tortosa l'any 1998. Ha estat vicari i rector de diverses parròquies de Tortosa. També ha estat Delegat per a la catequesi i per a la pastoral vocacional, membre del Col·legi de Consultors i del Consell Presbiteral d'aquella diòcesi, rector del seminari de Tortosa i director espiritual del Seminari interdiocesà de Catalunya, que és el seminari que inclou als seminaristes de les diòcesis catalanes que no tenen prou seminaristes per tenir seminari propi i que actualment inclou totes les diòcesis de Catalunya fora de les de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa. El seminari interdiocesà de Catalunya té la seva seu a Barcelona, a prop de la Facultat de Teologia de Catalunya, situada en l'edifici del seminari de Barcelona. Aquest és un factor força important perquè vol dir que el nou bisbe auxiliar coneix prou bé la ciutat de Barcelona i molt probablement

a alguns del seus capellans, ja que actualment era el rector de l'esmentat seminari interdiocesà de Catalunya i confessor de la comunitat d'Agustines de Sant Mateu.

Feta la presentació un es podria preguntar si era necessari un nou bisbe auxiliar per a la nostra diòcesi, doncs ja en tenim dos: Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell. Cal pensar que donat que el nostre arquebisbe Mons. Joan Josep Omella fa poc temps va ser escollit president de la Conferència Episcopal Espanyola i que aquest càrrec l'obligarà a anar sovint a Madrid, ha considerat que la seva presència a la diòcesi podria estar sensiblement disminuïda i per això calia un nou bisbe auxiliar. Sense oblidar que per la seva condició de cardenal, té obligacions amb l'Església universal que l'obliguen a anar de tant a tant a Roma.

Donem la benvinguda al nou bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Barcelona, Mons. Xavier i li desitgem que es trobi a gust aquí entre nosaltres, que el seu ministeri sigui molt profitós per a la diòcesi i que aviat el puguem conèixer personalment. Durant aquesta tardor, serà ordenat bisbe, i quan sapiguem la data ja ho comunicarem.

En relació a la futura beatificació del jove màrtir, es tracta de Joan Roig i Diggle. En Joan va néixer a Barcelona el 1917. Va ser batejat en l'església de la Immaculada Concepció de Barcelona. Estudià en el col·legi dels Escolapis del carrer de la Diputació. L'any 1934 tota la família es traslladà a el Masnou i el Joan va haver de deixar l'escola per posar-se a treballar. És en el Masnou on en Joan comença a viure a fons la seva fe, la seva relació amb Déu. Durant el dia treballa a Barcelona, de nit estudia i no deixa d'anar a missa cada dia i fer força pregària.

Comença a donar catequesi als infants a la parròquia de Sant Pere del Masnou i s'integra a la Federació de Joves Cristians de Catalunya, on troba una comunitat i una missió: portar Jesús als altres. En Joan cada vegada destaca més pel seu amor a Déu i pel seu desig evangelitzador i de millorar les condicions de vida dels més desfavorits.

El 1936 amb l'esclat de la Guerra Civil no pot evitar la crema de la seva parròquia de Sant Pere del Masnou. Segueix treballant i rebent l'eucaristia d'amagat.

L'11 de setembre en Joan és apressat i assassinat, havent pogut combregar abans de morir i perdonant als seus botxins. Les seves darreres paraules a la seva mare, d'origen anglès, quan va ser detingut foren "God is with me!" (Déu és amb mi!).

Tot un exemple de fe, amor a Déu i al proïsme i esperit evangelitzador.

En Joan serà beatificat el dissabte 7 de novembre a la basílica de la Sagrada Família, a les 11h.

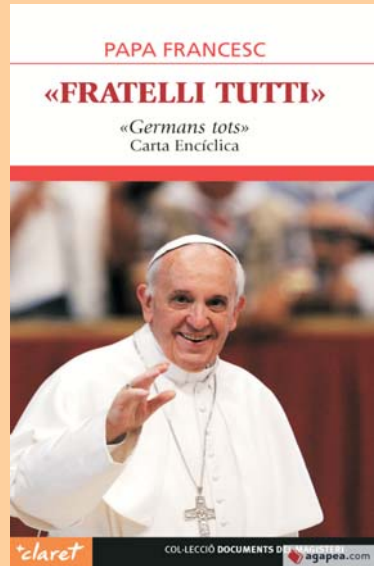
“Fratelli tutti” (Germans tots). Crida a la fraternitat des de la senzillesa i l’alegria

Reconèixer, valorar i estimar cada persona més enllà de la proximitat física, més enllà del lloc de l’univers on hagi nascut o on visqui.

El passat diumenge 4 d’octubre, dia de Sant Francesc d’Assís, el papa Francesc presentava la seva nova encíclica *Fratelli tutti*, al més pur estil de Sant Francesc, senzill, alegre i obert. Ens posa al centre la necessitat de construir junts, d’estimar-nos i fer-nos propers de manera real i autèntica i sense deixar-nos enganyar per l’individualisme, els populismes i liberalismes, i la falsa sensació de connexió que ens ofereixen les pantalles.

Per aconseguir una veritable fraternitat universal ens cal partir de la realitat, tocar de peus a terra. “La veritable saviesa suposa la trobada amb la realitat”. I en concret, ens cal veure, tocar i conèixer la realitat de les persones en situació de més vulnerabilitat.

Des de Càritas estem convençuts que només aquest contacte físic i real amb els altres, amb les persones que es troben en situació de vulnerabilitat, ens pot tocar el cor per viure com a germans. Amb una fraternitat oberta, “que permet reconèixer, valorar i estimar cada persona més enllà de la proximitat física, més enllà del lloc de l’univers on hagi nascut o on visqui”. Per això no podem ser aliens al patiment humà del germà que ha de migrar, dels germans que la nostra societat descarta, dels germans que veuen vulnerats els drets humans més bàsics. I ens adverteix que una connexió fictícia, basada només en allò digital no és suficient per tendir ponts, “no arriba a unir la humanitat”.

El bon samarità (1838), oli de Pelegrí Clavé i Roqué

Hem crescut en molts aspectes, però encara som analfabets en acompanyar, cuidar i sostenir els més fràgils i dèbils de les nostres societats desenvolupades.

Ens endinsa en el camí de l’amistat social a partir de la paràbola del bon samarità. Algú que dedica el seu temps preuat, en un món de presses i d’agendes plenes, que s’atura davant d’una persona abandonada, descartada, mentre que la resta passa de llarg. Ens fa veure que com a societat, “hem

crescut en molts aspectes, però encara som analfabets en acompanyar, cuidar i sostenir els més fràgils i dèbils de les nostres societats desenvolupades". Amb les seves pròpies paraules, "la paràbola ens mostra amb quines iniciatives es pot refer una comunitat a partir d'homes i dones que fan pròpia la fragilitat dels altres, que no deixen que s'erigeixi una societat d'exclusió, sinó que es fan propers i aixequen i rehabiliten el caigut, per tal que el bé sigui comú". Rellegint-la, i endinsant-nos en el paper de cada personatge ens interpel·la a identificar-nos i a entendre que tots estem dins la mateixa barca, i que la vida "subsisteix allà on hi ha vincle, comunió, fraternitat; i és una vida més forta que la mort quan es construeix sobre relacions veritables i llaços de fidelitat". Tal i com apunta José Laguna, la paràbola del bon samarità ens empeny a la triple dinàmica del fer-se càrrec, carregar i encarregar-se de la realitat.

Sortir de nosaltres mateixos, de la nostra família i llaços més propers i obrir-nos als altres. Construir una societat on la caritat està unida al compromís amb la veritat, on cuidem la fragilitat des de la tendresa, l'amabilitat, el diàleg i l'amistat social.

Ens anima a sortir de nosaltres mateixos, de la nostra família i llaços més propers i obrir-nos als altres. A ser societats obertes que acullen i que integren a tots. On les persones se situen al centre i l'economia s'hi posa al seu servei, i on el treball decent és el camí de realització de totes les persones. Amb una caritat social i política que porti a un replantejament. "Una sana política, capaç de reformar les institucions, coordinar-les i dotar-les de millors pràctiques que permetin superar pressions i inèrcies vicioses".

També ens anima a construir una societat on la caritat està unida al compromís amb la veritat, on cuidem la fragilitat des de la tendresa, l'amabilitat, el diàleg i l'amistat social. Tots ells conceptes que quan els encarnem en nosaltres mateixos ens converteixen en artesans de la pau.

En resum, una encíclica del Papa que aporta visió, valors per transcórrer el camí. Des d'un coneixement de la realitat tant al detall que ens ressona des de Càritas i ens recorda temes que surten en el dia a dia de les nostres reunions, com la necessitat que les persones migrades puguin obrir un compte corrent. I des d'una invitació a l'esperança, que "sap mirar més enllà de la comoditat personal, de les petites seguretats i compensacions que estrenyen l'horitzó, per obrir-se a grans ideals que fan la vida més bella i digna. Caminem en esperança".

Miriam Feu, Cap d'anàlisi social i incidència de Càritas Diocesana de Barcelona